

PASSEGGIATE NEL TEMPO

UNA MOSTRA DI ÉVA FISCHER ALLA FONDAZIONE DELLA CULTURA UNGERESE

SÉTA AZ IDŐBEN

FISCHER ÉVA KIÁLLÍTÁSA A MAGYAR KULTÚRA ALAPÍTVÁNY SZÉKHÁZÁBAN

La vita e l'arte di Éva Fischer sono caratteristiche del secolo XX e in particolare della storia ungherese ed europea. Le radici della sua pittura si ritrovano in segmenti di dimensioni nascoste e sensazionalmente evocate, in segmenti di ricordi, di messaggi, di eventi e nella determinazione delle linee del reale. Nata in Ungheria, ha studiato pittura a Lione, in Francia, e dal 1948 vive in Italia. In Ungheria viene adesso riproposta la sua mostra d'arte che si tenne per la prima volta più di 30 anni fa presso la Galleria di Belle Arti. Dopo la scrittrice Edit Bruck, invitata in primavera dal direttore dell'Istituto Italiano di Cultura Arnaldo Dante Marianacci e con la collaborazione della Fondazione della Cultura Ungherese, possiamo ora dare il benvenuto a Budapest a una sezione delle opere della pittrice Éva Fischer.

Lo spirito e l'ambiente sono una sola cosa, pertanto lo spirito è sempre determinante. La Fischer è in grado di rielaborare pittoricamente la tragedia, vissuta da giovane, con i suoi pensieri e la sua immaginazione attraverso una lenta maturazione e attraverso l'oggettivizzazione delle motivazioni interne in una prospettiva di sei decenni. Le pitture precedenti portano le impronte della miserabile sorte umana, della rovina e della mancanza di speranza di un popolo e nella tecnica intrinseca dell'opera narrano la condizione dell'esistenza.

Nello sviluppo dell'opera di Éva Fischer sono state necessarie la rottura, la perdita, l'elaborazione della distanza, i ricordi e il superamento meditato delle paure. Sono stati altresì necessari l'autoperdizione, l'autodistruzione e l'autoconsolazione. La raffigurazione dei binari che si incrociano e non sono mai paralleli, del rotolo di fil di ferro spinato, del volto dei bambini mai più visti sull'ultimo treno, della scarpa rossa del bimbo lanciata sotto il treno e della lunga fila di scarpe rimaste senza padrone sono state necessarie affinché scopresse continuare a vivere. In questo gruppo di opere è possibile scorgere una pittura della narrativa e della memoria che si costruisce a partire da forme riproduttive riconoscibili. Nella patria d'elezione, l'Italia, si è diretta verso il rinnovamento del pensiero e verso il cambiamento del linguaggio pittorico. Ai quadri ispirati ai precedenti pensieri tragici e oscuri si sostituisce l'astrazione; con-

Fischer Éva élete és művészete sajátosan XX. századi és sajátosan magyar és európai történet. Festészete gyökerei az érzéketlenül megidéztet rejtett dimenziók és az emlékek, az üzenetek, az élmények, a determináció és a történelmi valóságvonalak szegmenseiben találhatók.

Magyarországon született, festészetet Franciaországban, Lyonban tanult és 1948-tól Olaszországban él. Magyarországon most állít ki másodszor, több mint 30 évvel ezelőtt a Műcsarnokban volt tárlata. A Magyar Kultúra Alapítvány együttműködésével az Olasz Kultúrintézet és Arnaldo Dante Marianacci igazgató ír az általa tavasszal meghívott Bruck Edit író után most Fischer Éva festőművész gazdag életművének metszetét közzétehetjük Budapesten.

A szellem és a környezet egy és ugyanazon dolog, ezért a környezet mindig determinál. Fischer állandóan és dinamikusan mozgó gondolatai, képzelete

a fiatalon megélt egyéni tragédiát lassú érlelődéssel, a belső motívumok tárgyasításával hat évtized távlatából képes festőileg feldolgozni. Korábbi festményei lenyomatok egy nép nyomorúságos emberei sorsáról, a pusztulásról, a reménytelenségről, a faktúrában megőrzött létállapotról.

Fischer Éva művészetének kibontakozásához az elszakadás, a veszteség, a távolság feldolgozása, az emlékek, a félelmek meditatív felszámolása kellett. És kellett a már-már önpusztító önmarcangolás, az önvizsgálat. Az egymást keresztező és soha nem párhuzamos sínek, a szögdeszrót – tekerés, az utolsó vonat soha többet nem látott gyermekeinek arca, a vonat alá dobott baba piros cipője, és a gazdátlanul maradt cipők hosszú sorának megfestése kellett ahhoz, hogy tovább lehessen élni. Képeinek ebben a csoportjában a narratív, emlékező festészetet láthatjuk amely felismerhető ábrázoló formákból építkezik.

Az általa választott új házában, Olaszországban, Itáliában gondolatai megújultak és festői nyelvzetében is változás következett be.

A korábbi tragikus és sötét gondolatokból született képeket egyszerűsággal felválthatja az absztrakció, melynek következtében festészetében megjelennek a természeti motívumokból, a tárgyi környezet asszociációiból nyert alakzatok, mértani formákra bontott geometrikus szerkezetek, a színeknek és a formáknak újfajta komponálási rendje. Ekkor már a képmező egészében akarja az egyes részeket egységes egészévé komponálni.